

«Άνοιξε, μάνα μου γλυκιά, εγώ είμαι, η Αρετή σου!
Από τα ξένα μ' έφερε το πιο καλό παιδί σου».
Άκουσε η μάνα τη φωνή κι ο πόνος της μερώνει
και τη μοναχοκόρη της τρέχει και τη ζυγώνει.
«Μην είναι όνειρο, Αρετή, μην είναι ένα ψέμα;»
«Όχι, μάνα μου, μην κλαις μη χάνεις το μυαλό σου,
στην αγκαλιά μου σε κρατώ, αγγίζω το πρόσωπό σου.
Δεν σε αφήνω μοναχή, εδώ θα'μαι μαζί σου,
παραγγελιά που άφησες για με στον Κωνσταντή σου»

Νυστάζου Αγγελική, Α'λυκείου
